

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

De contemnendis huius vitæ delitijs & honoribus, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

T. VI
22

Deuter. 9.
Matth. 22.
Rom. 1.
Hieron.

Aduersa esse
hic potius
appetenda
quã prospera.

Eccle. 7.
Ibidem.

Gaudia mundi
contem-
nendi ratio-
nes quæ.

Apoc. 16.

petitis: sed quibus paratum est à Patre meo. Non est personarum acceptio apud Deum. Sed quicumque talem se præbuerit, ut regno cælorum dignus fiat, hic accipiet quod non personæ, sed vitæ paratum est. Si itaque tales estis qui consequamini regnum cælorum, quod Pater meus victoribus præparauit, vos quoque accipietis illud. Docemur hoc loco in præsentis vitæ, vbi propter peccata nostra non nisi exules degimus procul à patria illa cælesti, non esse prospera appetenda, sed potius aduersa. Hæc enim magis conueniunt exilium patientibus. Propterea etiam Salomon ait: *Melius est ire ad domum laetis, quam ad domum conuiuii.* Itemque or sapientium vbi tristitia est, & cor stultorum vbi latitia. Et sunt reuera permultæ graues causæ, quibus merito possumus moueri ad contemnenda vana mundi gaudia, & crucem libenter ferendam. Tot iniurijs quotidie afficitur Deus ab hominibus, quos creauit bonitate sua, & redemit sanguine suo, ut si nihil aliud sit, hoc solum abunde nos permouere queat, ut semper optemus miseri esse in hac vita, atque cum Domino Iesu perpetuos cordis dolores perpeti. Quod etiam pertinet ad calicem Domini. Imo internus animi dolor sæpe multo acerbior est, quam quærens externa afflictio, ut de illo dictum videatur Christianis omnibus: Calicem meum bibetis. Quisquis autem hunc calicem non bibit, ut non doleat iniurias creatoris & redemptoris sui, non est vti que verus Christianus. Et quia modo non vult bibere calicem Christi, postea bibet calicem iræ furoris Domini.

SERMO IN EODEM FESTO.

De contemnendis huius vitæ delictis, diuitijs & honoribus.

Psal. 4.

Psal. 13. 52.

Rom. 3.

1. Ioan. 5.

Studia secularium hominum cum mediocriter sint.

Psal. 43.

Diuitijs & delictis vbi nam vere repetitur.

1. Ioan. 2.

Eccle. 4.
1. Ioan. 2.

Nescitis quid petatis, Matth. XX. *Filij hominum*, ait Psalmista quodam loco, *vsque quo graui corde? ut quid diligitis vanitatem, & queritis mendaciam?* Item que alibi dicit: *Dominus de celo prospexit super filios hominum, ut videat si est intelligens, aut requirens Deum. Omnes declinauerunt simul inuites facti sunt, non est qui faciat bonum, non est vsque ad vnum.* Nimirum cælesti illustratus lumine vir sanctissimus dilucide perspicit, quã miserè à Deo mortales omnes auersi, in his infimis rebus sua captèr oblectamèra. Nam reuera mundus totus in maligno positus est, & vix paucissimos inuenias, qui toto corde Deum querant: paucissimos etiam, qui nouerint quo sit hominis vita omnis referenda. Alij suæ carnis sectandis voluptatibus, alij cumulandis diuitijs, alij honoribus aucupandis ita sunt dediti, tanquam nunquam sine hac vita emigraturi. Iuuenes & virgines, senes cum iunioribus in hoc vno animo omnes intenti sunt, ut mollibus fruantur voluptatibus, ut se suosque reddat locupletes, ut alios antecellant dignitate, honore, existimatione. Sed dici illis omnibus rectissime potest: Nescitis miseri quid petatis: Vultis veras delicias? Non eadem nisi in Deo inueniuntur. Vultis veras diuitias? Virtutibus detis operam, quæ solæ animum locupletant. Vultis summos & inestimabiles honores? Præsentia despiciite, & cælestibus bonis inhiate. *Tristis mundus est concupiscentiæ eius*, & vos audetis vllam vobis interris felicitatem polliceri, audetis quicquam in terris appetere? Sed quid frustra verbitur agimus: Puniculus iste triplex (concupiscentiam dico carnis & oculorum & super-

Superbiam vitæ) difficile rumpitur, & qui eo obligati sunt, verba salutis vix unquam recipiunt. Audiunt quidem, sed corporis, non cordis auribus. Et si quandoq; ad horam vel ex diuina inspiratione, vel salutifera lectione, aut verbi Dei auscultatione, vel piorum hominum exhortatione & familiari colloquio compunguntur, tamen vbi rursus sese offert occasio, tum carnis infirmitate, tum peccandi libidine, tum dæmonum impugnatione superati, redeunt ad ingenium suum. O si quis posset miseris persuadere, vel ent tamen recto secum iudicio perpendere quid agant, vellent tamen animarum immortalium curam saltem non minorem quam mortalium corporum gerere, vellent tamen quadam vti circumspectione & prudentia, nec semper se paterentur dæmonibus esse ludibrio. Scio non esse nos angelos, sed homines, scio procliuus nos esse in malum, scio difficillimum esse assuetam relinquere, & blandis ac fallaciosis voluptatibus nuntium remittere: sed tamen adest nobis Dei gratia, qua possimus plurimum, nec infirmitas aut procliuus in malum, peccandi necessitatem adducit, nec aliquid tam difficile est, quod labor improbus & bona consuetudo non reddat facilimum, vt nihil dicam de gratia & amore Dei. Quod si parum hæc mouent, quia à Christiano dicuntur, quia Christi legibus præscribuntur, pudeat saltem minus apud nos valere Christi Iesu Dei ac Domini nostri auctoritatem, minus nos illius moueri verbis, quam Echnici plerique vel Philosophorum vel aliorum grauium virorum exhortationibus moti fuerint. De Pythagora quidem, qui gloriosum illud & arrogans cognomen sapientie erubuit, primusq; philosophum se dici maluit, id est, sapientie amatorem, non sapientem, quo nomine septem illi Græciæ sapientes vocitati sunt, memorie proditum est, quod cum Crotonis vrbs quondam florentissimæ populis graui prælio attritus virtutes odisset, atque ocio pernitiali dare se cœpisset, per opportunè in Italiam adueniens, Crotonem sese contulit, moresq; ciuitatis tam plane in luxuriam prolapsos sapientie suæ præsidio firmavit erexitq; tantumq; apud eos multis perpetuisq; adhortationibus consecutus est, vt ad pristina virtutis habitum reuocarit. Adhibebat singulis quibusque opportuna consilia pro sexuum & ætatum varietate: viris fortitudinem & ignauie fugam, mulieribus pudicitiam & conjugalem fidem, pueris verecundiam & literarum amorem, omnibus pariter frugalitatis studiū suadebat: extor sitq; perorando, vt non modo viri, sed & femine ab omni morum peruersitate velut ab anticipi fouea pedem retraherent, eum que ad sublimia & ardua inuitantem sequerentur, vsque adeo vt sponte sua vestes quoque purpureas & aureas, ceteraq; corporis ornamenta resicerent, doctæ videlicet ornatum muliebrem in pudicitia, non in auro gemmisq; consistere, hisq; potissimum armis atque his facibus scire luxuriam. Quid ad hæc dicemus nos Christiani? Turpe ne erit nobis ab Echnicis superari? Est id quidem omnino turpissimum. An verò Christiani non poterimus, quod illi à Deo alieni potuerunt? Aut forsitan ista tanquam nugas deridebimus? Et tamen vt frugalitate, pudicitia, continentia, modestia, ac mediocritate vrbes crescunt & florent: ita luxu & intemperantia funditus euertuntur. Hæc nobis in scripturis diuinis sæpissimè inculcantur. Quæso emolliant nos, quemadmodum illos Crotonienses mouit Pythagoræ oratio, ne quemad-

Via salutis
quam difficil-
le hominibus
hodie per-
suadeatur.

Pythagoræ
modestia
quanta.

Pythagoræ
prudentia
in consilijs
dandis.

T. VI
22

Matth. 22.
Luc. 11.

modum Niniuitæ & regina Austri dicuntur in iudicio Iudæos condemnari, ita nos isti condemnent, quod isti hominacionis vnus tantum tribuunt exhortationi, nos ipsius Dei nullis neque monitis, nec minis permouemur. Nec est sanè, cur nobis arduum videatur quicquid exigimur à Deo, quando & ab Ethnicis philosophis multo difficiliora & tradita & obseruata sunt, atque à multis etiam alijs præstita. Qui epistolas Senecæ, officia Ciceronis, plurimq; alia aliorum scripta perlustrant, vident, quam multa isti homines veræ religionis expertes literis mandarint, Christianis etiam perfectis admiranda. Nec pauca extant miræ virtutis exempla edita ab Ethnicis, quæ Christiani paucissimi possint imitari aut exprimere. Sed hæc commemorare longum foret. Eo tantum hæc dicta sunt, vt magis prouocentur ad proculcandas mundi vanitates, carnis illecebras, & diaboli superbiam. Non est iam quod dicamus, Non possumus. Ecce Ethnici innumerari poterunt. Nemo dicat, Non possum continèter viuere, quia infirmus sum. Innumerabiles olim apud Ethnicos Dææ Vestæ virgines in perpetua castitate seruierunt: & si quæ ex illis fuisse deprehensa cum viro concubuisse, viua humo operiebatur. Auaritiam multi Ethnicorum penitus execerant. Superbiam denique verbis & factis detestati sunt. Si in illis tantum poterit vel virtutis amor naturalis, vel popularis auræ captandæ studium, vel nescio quid aliud intra naturæ limites consistens, quid non poterimus nos diuina ope subnixi? Tantum conemur, & malæ consuetudini, prauisq; delictijs frænum iniiciamus: cogitemus non ideo nos hic esse, vt semper hincimus, sed vt pro peccatis nostris agamus poenitentiam, & virtutibus tantum excolamus, atque ita quandoquæ ad patriam, vnde extrahi sumus, reuertamur. Virtutes enim penitentiæ quædam sunt animi, quibus fertur in celum. Si infestat nos luxuria, quam ferè semper ocium gignit & veneris ingratias, cogitemus hac nihil homine esse indignius, vt quæ vitam nostram maxime bestialem efficiat, & cum sint alia grauiora mala, hac nihil vilius sit. Libido ad corporis & animæ mortem, ad infamiam notam, ad seram & vltimum in frugiferam ducit poenitentiam. O quam multi homines singulares, quam multæ vrbes, quanta sæpè regna hac peste interierunt. Denique Cicero memoria dignam protulit sententiam: Voluptates, inquit, blandissimæ dominæ maiores partes animi à virtute detorquent. Et Seneca de istis loquens, ita ait: In hoc nos complectuntur vt strangulent. Non aliter ergo quam latroneuli viatores infidiantes, eosq; seducetes ac perimenes declinandæ sunt. Denique Scipio Africanus apud Liuium fertur manifestè ita dixisse: Vince animi, caue de formis multa bona vno vitio, & tot meritum gratiam maiore culpa, quam causa culpæ est corrumpas. Vt autem facilius hæc præstare possimus, serio & acriter cogitanda est voluptatis vitia, obscenitas, breuitas, & finis, longumq; dedecus, & horæ fugacis aut etiam breuissimi momenti vnus illecebræ multorum annorum poenitentia, vel æterno supplicio puniendæ. Delictijs corpus enervatur, vigor animi frangitur, vitijs altus acuitur, virtutes eliminantur, cor malis perturbationibus repletur, rationis splendor obscuratur. Qui delicias amat & accipitur, perniciem diligit, venenum melle conditum appetit, & æterna tormenta cumulat. Denique in delictijs omne malum latitat. Porro corpo

Ethnicorum modestis Christianos omnes merito reuocari ad emendationem.

Virtutes quæro studio quasi Ethnici excolunt.

Virtutes vt sint quædam penitentiæ quibus anima in celum euolent.

Luxuria quænam mala gignat.

Cicero.

Seneca.

Scipio.

Luxuriam quænam mala sequantur.

ris castigatio, virtutis corroboratio est. Iam si habendi cupido nos vexet, & avaritiz stimulis vrgeamur, debemus cogitare naturam paucis esse contentam, vitamque esse brevissimam, ideoque frustra superuacuis nos anguriam, & paucorum egentes multa inaniter desiderare. Deinde cum qui quærendis cumulandisque opibus inhiat, parva non cernere, atque ita quodammodo quæstra perdere, quo nihil est stultius. Adhæc inter quærendum & tempus & vitam, cui opes queruntur elabi. Vnde mira accidit stolidis perplexitas: dum vita abundare videntur, diuitijs indigent: dumque indigentia illa præterijit, succedit altera, vt diuitijs abundantes vita egent. Quod irridens Sapiens quidam, *Est, inquit, qui locupletatur parce agendo, & hic est pars mercedis illius, in eo quod dicit. Inueni requiem mihi, & nunc manducabo de bonis meis solus: & nescit quod tempus prætereat, & mors appropinquet, & relinquet omnia alijs, & morietur.* Et idem alibi: *Qui acriat iniuste alijs congregat, & in bonis illius alius luxuriabitur.* O terribile dictum, sed commune quotidieque se oculis ingerens, nec idcirco tamen quicquam proficiens in animis avarorum. Idem rursus, *Avaro, inquit, nihil est sceleratius: & nihil est iniquius, quam amare pecunias.* Cui optimè consentiens Cicero, *Pecunia, ait, fugienda cupiditas. Nihil est enim tam angusti animi tamque parui, quam amare diuitias.* Denique si superbia nostri sibi pectoris velit vendicare domicilium, nobis ipsi dicere debemus. *Quid superbus terra & cons? Tu ne tantorum malorum fascibus prægrauatus & oppressus extolleris? quæ iamli liber esses à malis omnibus, cunctisque ornatus virtutibus, atque inde animo te efferres, hoc ipso proculdubio bonis omnibus te nudares. Nihil est enim Deo odiosius, quam superbia. Quid quæso superbis miser homuncio? An non te mortalem, an non assidue fatiscentem, an non peccatorem, an non mille casibus expositum, an non morti & quidem incertæ obnoxium, an non denique te miserum meministi, & non famosissimum illud Homericum audiisti. Nihil miserius terra nutrit homine? Scire velim quid te horum potissimè ad superbiam cohortatur, an fragilitas membrorum, exercitusque morborum, an vitæ breuitas, an cecitas animi inter spes vanissimas metusque perpetuos fluctuantis, an præteritorum obliuio, an ignorantia futurorum ac præsentium, an hostium infidæ, an mortes amicorum, an aduersitas perseuerans, an fugitiua prosperitas? Hæc namque & non aliæ vobis sunt ad superbiam scæla, his ascenditis ad ruinam. Itaque superbia morbus est miserorum a que illudtorum. Nam tales haud dubie sunt, qui superbiunt. Neque enim aliter superbiunt. Quod si cuncta propius intueamur, nimirum videmus monstrum esse superbum homuncionem. Pulcherrimè de superbia & quæ inde nascitur, ambitione scribit Cyrillus in Apologis suis in hæc verba: *Cave ne appetendo dominationem, in superbiæ corrivas seruitutem, & ne cum alijs te præfers, tu ipse tam grande cuiuspius dominium perdas. Sed dic mihi quæso, an ne iustum putas desiderare quod optas? Nã si iustum nõ est, hoc ipsum appetere est iniustum. Velle enim quod iniustum est iniquum esse cognoscitur. Ipsa quoque iniustitia miseria est: ergo ex hoc appetitus es miser. Verum omnis miser suæ calamitatis est seruus. Sed si quiniuste desideras, obtineres, plus miser existeres. Quoniã vniuersi quilibet tãto inferior esse cõvincitur, quãto eius voluntas in malo citius adimpletur.**

Avaritia vt sit insatiabilis.

Eccle. ix.

Eccle. i. 4.

Eccle. io.

Cicero.

Eccle. io.

Odi sum quidã Deo super omnia sit.

Homerus.

Quantum nos dehortentur à superbia.

Scæla ad superbiam quæ sit.

Cyrillus.

Miser verò quis dicatur.

T. VI
22

Ambitio qui
nam contin-
gat.

Sapient. 11.
Genes. 6.

Potentia ini-
qua cui com-
paretur.

Ioannes Da-
masceus
Parab. la mi-
ra in eis qui
oblectatio-
nes in crea-
turis immo-
dico aucupā-
tur.

Parabola hu-
ius tenet
mythica
quis sit.

pletur. Si verò quod cupis asseris esse iustum, necesse est, ut sit ex aliqua su-
pereminentia tui. Ostende ergo quo dono aut specie ita excellas. Nimirum si
sapientia alios cupis transcendere, & si eius prælatione leuaris, hæc domina-
tio vera est. Sed hæc nequaquam sursum te projicit, sed humilitatis sinu sa-
lubri deorsum te recondit. Nam ubi vera sapientia ibi humilitas. Si autem
potentia niteris transcendere alios, & si eius prælatione leuaris cum Nemo-
roth impijssimo, & Alexandro nequissimo, prædo eris. Potentia namq; per
se non excellentiam, sed violentiam parit. Quamobrem apud te mane, atq;
communi naturalis societatis lege subsiste: quoniam si iniuste te leuas, mox
vere firmitatis amissa iustitia, seruus similitum iuste eris. Verum in aquitatis
politia præesse, subesse est: & cui arrogancia damnatur, iusticiam superari,
& vitijs subest. Idcirco depone fastum, tolle nomina dignitatum. Et quid est
omnis homo nisi homo? Vna igitur tantum æquitas est hominem possiden-
di, voluntas diligendi. Hactenus ille. Diuus Ioannes Damascenus quoque
in historia Iosaphat & Barlaam, ipsum Barlaam introducit quandam eret
venustam & memorabilem referentem parabolam de his qui præsentia ca-
ptant oblectamenta, & futura non attendunt, quam nos hic ad verbum reci-
tabimus, quia non parum facit ad emolliendos animos, ad contemnenda
necdum voluptates, sed etiam opes & honores præsentis vitæ. Qui à bono &
benigno Domino nempe Deo, mente perditâ semetipsum elongant, & præ-
sentibus inhiant negotijs & eis tenentur adstricti, & nullam futurorum ha-
bent memoriam, sed delectationes corporales incessanter desiderant, animas
verò suas dimittentibus fame tabescere, & innumerabilibus affici malis, simi-
les esse arbitror homini fugienti à facie furentis vnicornis: qui non ferent
sonum vocis illius & terribilium mugituum, fortiter fugiebat, ne deuora-
retur ab eo. Dum ergo velociter curreret, in magnum quoddam decidit ba-
rathrum. Dum autem caderet, manibus extensis arbutulam quandam ap-
prehendit, & fortiter tenuit, & in basi quadam pedibus impressis, visus est si-
bi in pace de reliquo fore & stabilitate. Respiciens ergo, vidit duos mures,
album quidem vnum, alterum verò nigrum, corrodescentes incessanter ra-
dicem arbutulæ quam apprehenderat: & iam prope erat ut eam abscinderent.
Considerans etiam ipsius barathri fundum, vidit draconem ad aspectum
terribilem, ignem spirantem, & fecalibus oculis adspicientem, osq; terribi-
liter aperire, & deuorare eum cupientem. Intuens verò rursus basem illam,
super quam pedes habebat firmatos, contemplatus est quatuor aspidum ce-
pita de pariete prodeuncia ubi consistebat. Eleuans autem sursum oculos,
vidit de ramis arbutulæ illius exiguum mel distillans. Dimittens ergo con-
siderare quæ circumdederunt eum mala, scilicet quomodo sursum quidem
unicornis horribiliter insaniens quærebat hunc deuorare, deorsum verò e-
marissimus draco inhiabat deglutire eum: arbutula verò quam apprehen-
derat, post modicum erat excidenda: pedes super lubricam & infidam basem
statuerat: & tantorum actualium malorum oblitus, seipsum dulcedini me-
dici illius mellis tradidit. Hæc similitudo est eorum, qui seductioni præsentis
seculi adhæserunt. Cuius expositionem modo dicam tibi. Vnicornis quæ-
dem figuram tenet mortis, quæ semper persequitur & comprehendere nititur
genus humanum. Barathrum verò mundus est iste, plenus omnibus ma-
la &

lis & morti feris laqueis. Arbuscula autem, quæ à duobus muribus incessanter incidebatur, quam apprehendimus, vitæ vniuscuiusque nostrum mensura est, quæ per horas diei & noctis, velut per murem album & atrum consumitur & diminuitur, & incisioni sensim appropinquat. Quatuor verò aspidēs, de quatuor fragilibus & instabilibus elementis constitutione humani corporis significant, quibus inordinatis & conturbatis, compago dissoluitur. Cum his & igneus ille atq; crudelissimus draco, terribilem figurat ventrem inferni, cupiens fuscipere eos, qui præsentēs delectationes futuris præponunt bonis. Stilla verò mellis, dulcedinem significat delectationum mûdi, per quam seductor ille non sinit amicos suos propriam videre salutem. Hæc ex Ioanne Damasceno. Obsecro dilectissimi, si hæc iam dicta attentis & serijs animis, non autem perfunctorie, vt solent salutis suæ incuriosi, inspiciamus, nonne satis superque aduertimus, quam miseri & infelices sint, qui relicto Deo, somnia & vmbra quasdam amplectuntur, vt merito dici illis queat; Nescitis quid petatis? Et quid facient eiusmodi, vbi fuerit è corpore discedendum? Quis dubitet summa cum amaritudine hinc exituros, vt qui totam spem suam in bonis præsentibus collocatam habeant? O plus quam sanguineis deplorandam lachrymis humanorum pectorum duritiam & cæcitatem. Heu experiuntur quotidie miseri nihil esse sub sole perpetuum, cuncta subiacerē vanitati, voluptates omnes toxico illitas, & nolentes volentes homines quotidie ad sepulchrum proficisci: & tamen tanquam hæc in somnis viderint ita parvipendunt. Adscribam hic paucos quosdam versus D. Hildeberdi Episcopi Cenomaneñ, qui ante annos quadringentos floruit, & dura pro Christo perpeßus est, si fortè vel ijs non nihil moueri possit siue lector, siue auditor.

Eccle. 2.

Hildebertus
martyr.

Hei mihi nulla fides, nulla est constantia rebus

Res ipsa quid sint, mobilitate docent.

Res hominum atque homines leuis aura versat in horæ

Et venit à summo summa ruina gradu.

Cuncta sub ancipiti pendent mortalia casu,

Et spondent propria mobilitate fugam.

Quicquid habes hodie, cras te forte esse relinquet,

Aut modo dum loqueris de sint esse tuum.

Has ludit fortuna vices, regesq; superbos,

Aut seruos humiles non sinit esse diu.

Ille dolosa comes, sola leuitate fidelis,

Non impune fauet, aut sine fine premit.

Item que:

Hoc est hic hominis, semper cum tempore labi,

Et semper quadam conditione mori.

Est hominis nasci nudum nudumque reuerti

Ad matrem, nec opes tollere posse suas.

Est hominis putrere solo, sanieq; fetere,

Et miseris gradibus in cinerem redigi.

Ergo charissimi contemnamus fallaciosas illecebras, & quicquid in præsentibus blanditur seculo, ne & nobis dicatur. Nescitis quid petatis. Habet Dominus

T. VI
22

minus Iesus vnde abunde restituar nobis pro sui amore fugientibus temporarias vanitates, & suae obtemperantibus voluntati. Et si arduum est iter ad regna caelorum, tamen labor est breuis & merces infinita, quam nobis promissit qui non mentitur Deus, cui est laus & gloria in secula seculorum, Amen.

IN SOLENNITATE S. ANNAE MATRIS
beatissimae Deiparae virginis Mariae. Paraphrasin in Epistolam require supra in festo D. Mariae Magdalena, Exegesis in Euangelium quare in ferijs Conceptionis eiusdem Virginis Mariae.

SERMO IN EADEM SOLENNITATE D. ANNAE
matris Deiparae virginis Mariae encomium, quod certis panegyricis laudes & praeconia eius cum generatim tum specialim complectitur.

Date ei de fructu manuum suarum, & laudent eam in partibus operum eius. Proverb. XXXI. Charissimi in Christo fratres, hodie ferias ad laudem, & gloriam & honorem D. Annae matris Deiparae virginis Mariae, cum summo cordis nostri gaudio agentes, celebramus, festiuamque memoriam eius illius, qua carnis soluta ergastulo, nobilis illius anima, cum tripudio ad caelos Angelorum obsequijs subuecta est, quo magis erga eam vestra inflammatur deuotio, vitae illius pariter & mortis à me encomium praestolamini, rem utique dignissimam, atque mea quidem sententia, haud minus dignissimam. Quis enim vnquam tam sanctae, tamque praeclarae mulieris laudes verbis assequi poterit? Quamobrem id quod barbarus ille Hieronymus Latinae linguae disertissimus, Hebraicae quoque & Graecae non triualiter doctus, quibusdam sermonem de ea poscentibus, respondit: Ego etiam in praesentiarum iure vobis optime respondero. Nepe quod de qua agimus, res est praecelsa, res praecleara, res omni laude digna. Haec est enim arbor bona, de qua virga excisa per se, diuinitus floruit. Haec est terra sancta, quae rubi ardentem, sed incombustum permanentem germinauit. Haec est caelum excelsum, de quo stella maris ad ortum processit. Haec est sterilitas fecunda, quae ab angelis est frequentata. Haec est benedicta inter mulieres, & mater inter matres beata, ex qua templum Domini, sacrarium Spiritus sancti, mater Dei mundo illuxit. Haec est illa supernae benedictionis terra, de qua caelestis sigillus ollam spei nostrae composuit beatam virginem Mariam, quae ex diuini roris imbre conceptum Dei verbum, humano generi protulit incarnatum. Haec est ille diuinus ager, balsamorum caelestium floribus circumseptus, ex cuius suauitate per omnes fines terrae, diffusus odor vitae emanauit, & in eo sponsum virginum myrrham suam cum aromatibus suis miscuit. Gloriosissima utique est mater haec Anna, Christi auia, & omnium quae solenni attollatur praeconio dignissima. Quamuis promissa grauis admodum haec prouincia mihi videatur, quam subire cogitis, vnde

Hieron.

Esai. 17.
Exod. 3.

Cant. 5.

tanta